

LEXNOVA NYHETER

HFD: Begränsning av ränteavdrag kan strida mot EU-rätten

Publicerad
23 JAN 2024

Det strider mot EU:s etableringsfrihet att vägra ränteavdrag med stöd av 24 kap. 19 § första stycket inkomstskattelagen i en situation där de inblandade bolagen skulle ha haft koncernbidragsrätt om de hade varit svenska. Det slår Högsta förvaltningsdomstolen fast. Ett skiljaktigt justitieråd anser att regeln är förenlig med EU-rätten i den situationen.

Ett aktiebolag ansökte om förhandsbesked vid Skatterättsnämnden, SRN. Bolaget ingår i en internationell koncern och inom koncernen planeras en omstrukturering som inbegriper flera koncerninterna transaktioner.

Inom ramen för omstruktureringen kommer sökanden att förvärva samtliga aktier i bolaget B från koncernbolaget C. Förvärvet kommer huvudsakligen finansieras genom att sökanden tar upp ett lån hos koncernbolaget D, som har sitt säte i ett annat EU-land. Villkoren för lånet och räntenivån kommer att vara marknadsmässiga.

För bolag inom samma koncern gäller vissa begränsningar av rätten till avdrag för ränteutgifter avseende skulder till andra bolaget i koncernen i 24 kap. inkomstskattelagen, IL.

En sådan begränsning är att om skuldförhållandet uteslutande eller så gott som uteslutande har uppkommit för att intressegemenskapen ska få en väsentlig skatteförmån får utgifterna inte dras av. Detta följer av 24 kap. 18 andra stycket IL.

En ytterligare begränsning är att, om skulden avser ett förvärv av delägarätter från ett annat bolag i koncernen, får avdrag bara göras om förvärvet är väsentligen affärsmässigt motiverat enligt 24 kap. 19 § första stycket IL.

Genom sin ansökan om förhandsbesked ville sökanden bland annat veta om avdrag för ränteutgifterna

på skulden till koncernbolaget D kan vägras på grund av att skuldförhållandet uteslutande eller så gott som uteslutande uppkommit för att koncernen ska få en väsentlig skatteförmån eller för att förvärvet av bolaget B inte är väsentligen affärsmässigt motiverat.

Om räntorna omfattas av avdragsförbud ville sökanden veta om detta utgör en otillåten inskränkning av EU:s etableringsfrihet.

SRN kom fram till att avdrag för ränteutgifterna inte kunde vägras med hänvisning till de aktuella bestämmelserna. Beträffande begränsningen avseende delägarrätter ansåg nämnden att förvärvet inte var affärsmässigt motiverat enligt intern rätt, utan föranlett av organisatoriska skäl. Avdragsförbudet i 24 kap. 19 § första stycket IL aktualiserades alltså.

Avdrag kunde däremot beviljas med stöd av EU-rätten. En ledamot var skiljaktig och ansåg att avdragsförbudet inte stred mot EU-rätten.

Skatteverket har överklagat beslutet till HFD, och yrkar att domstolen ska förklara att förvärvet av bolaget B inte är affärsmässigt motiverat och att det inte utgör någon inskränkning av etableringsfriheten att vägra avdrag.

Sökanden vill att HFD förklarar att det föreligger en rätt till avdrag i första hand med stöd av intern rätt och i andra hand med hänvisning till EU:s etableringsfrihet.

HFD anser i likhet med SRN att det följer av praxis att förvärvet föranletts av organisatoriska skäl och därmed inte är affärsmässigt motiverat enligt intern rätt. Frågan därefter är om en sådan tillämpning strider mot etableringsrätten i EU.

I rättsfallet [HFD 2021 ref. 68](#) fann HFD, med hänvisning till EU-domstolens praxis, att avdrag för ränteutgifter inte kan vägras enligt 24 kap. 18 § andra stycket IL för det fall att de inblandade bolagen hade kunnat lämna koncernbolag med avdragsrätt om båda bolagen haft hemvist i Sverige.

Den bestämmelsen gör enligt sin ordalydelse inte någon skillnad mellan räntor som betalas till svenska respektive utländska mottagare.

Skälet till att bestämmelsen ändå utgör en inskränkning av etableringsfriheten är att den, enligt vad som uttalas i förarbetena, inte är avsedd att träffa räntebetalningar mellan bolag som omfattas av bestämmelserna om koncernbidrag. En sådan ränteutbetalning anses nämligen inte medföra någon skatteförmån eftersom samma resultat kan uppnås med koncernbidrag.

Inte heller 24 kap. 19 § första stycket IL gör någon skillnad mellan svenska och utländska mottagare, men det är alltså inte en förutsättning. Även den bestämmelsen motiveras utifrån att den inte är avsedd att träffa räntebetalningar som inte medför någon skatteförmån, vilket är fallet när de inblandade bolaget omfattas av bestämmelserna om koncernbidrag.

Mot bakgrund av detta anser HFD att även 24 kap. 19 § första stycket IL utgör en otillåten inskränkning av etableringsfriheten, om den tillämpas på räntebetalningar till bolag i andra medlemsstater och de inblandade bolagen skulle ha omfattats av bestämmelserna om koncernbidrag om de hade varit svenska.

Eftersom sökanden och bolaget D skulle ha omfattats av bestämmelserna om koncernbidrag om båda bolagen varit svenska är det inte förenligt med etableringsfriheten att vägra avdrag för ränteutgifter.

Ett justitieråd är skiljaktigt och menar att det inte är fråga om en otillåten inskränkning av etableringsfriheten. Han tar fasta på att bestämmelsen enligt dess ordalydelse och syfte är avsedd att tillämpas på ett neutralt sätt och därför inte diskriminerar mot bolag etablerade i andra EU-länder.

Karl Engstrand

Instans: Högsta förvaltningsdomstolen

Rättsområden: [Övrig affärsjuridik](#), [Associationsrätt - aktiebolagsrätt](#), [Fri rörlighet](#), [Inkomstskatt - företag](#), [Övrig europeisk rätt](#)

LEXNOVA NYHETER

Juridisk nyhetsbevakning och rättsdatabas

Blendow Lexnova är Sveriges mest omfattande juridiska nyhetstjänst. Vår bevakning innefattar rättsfall, lagstiftning och förarbeten inom samtliga rättsområden. Genom skräddarsydda bevakningsprofiler säkerställer du kontinuerlig uppdatering av rätt information och slipper nyhetsflöden som inte berör dig.

Läs mer på lexnova.se/nyheter